

Arrest

nr. 89 985 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
P.E. Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 maart 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 2 december 2009 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 16 februari 2012, waarvan hij wordt geacht afstand te hebben gedaan op 27 maart 2012.

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 4 juli 2012.

1.4. Op 11 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"[...] Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Q. M. (...) (alias: B. M. (...)) °02.01.1984 te Aleppo, Syrië)

geboren te Ramallah, op (in) 14.01.1984

en van nationaliteit te zijn : Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.07.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 05.03.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 02.12.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 16.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarvan op 27.03.2012 afstand werd genomen; betrokkene op 04.07.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt gedurende zijn vorige asielaanvragen gelogen te hebben over zijn identiteit en bij zijn huidige asielaanvraag zijn ware identiteit wil aangeven; betrokkene hieromtrent een kopie van zijn paspoort aanbrengt, alsook een vertaling uit het Arabisch van een attest tot inschrijving als zelfstandig handelaar, alsook een kopie van een uittreksel van de Dienst Burgerlijke stand (met vertaling naar het Frans); betrokkene aan de hand van deze documenten zijn ware identiteit alsnog wil duiden; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een fotokopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene bovendien reeds gedurende zijn vorige asielaanvragen de mogelijkheid had de ware toedracht omtrent zijn identiteit en problemen aan te geven; betrokkene dan ook reeds gedurende zijn eerste asielaanvraag trachtte de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden op basis van de door hem neergelegde valse verklaringen; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene ondermijnt; betrokkene overigens ook niet over enig begin van bewijs beschikt dat hij uit het Syrische leger zou gedeserteerd zijn en dat hij in Syrië vervolgd zou worden; betrokkene tenslotte ook verwijst naar zijn huidige levensomstandigheden in België; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op "Schending van de artikelen 57/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat, verwerende partij ten onrechte in de bestreden beslissingen tot het besluit komt dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980;

Terwijl, dat artikel 57/8 stelt: "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe

gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

Dat verzoeker wel degelijk één zeer belangrijk nieuw elementen voorlegt ten aanzien van zijn vorige aanvragen, namelijk het feit dat hij zijn asielaanvraag indient als een Syrische onderdaan ou grond van een zeer nieuwe, brandende en actuele actualiteit Syrië, en dus niet als een "Palestijn" zodat dat de vorige twee asielaanvragen het geval was;

Dat verwerende partij ten onrechte stelt "dat de bewijswaarde van een fotokopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld" aangezien verzoeker - met uitzondering van zijn paspoort waarvan hij later in de procedure een origineel zal voorleggen - wel degelijk originele stukken heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag en die wel degelijk aantonen dat deze stukken de Syrische afkomst van verzoeker aantonen;

Dat verwerende partij in ieder geval niet de valsheid of namaak van de door verzoeker neergelegde stukken oproept, laat staan aantoont; dat de voorgelegde stukken bovendien werden gelegaliseerd door een Belgische autoriteit;

Dat de bewering van verwerende partij als zou verzoeker gelogen hebben in het verleden omtrent zijn identiteit en nationaliteit - en waarvoor verzoeker eerlijkheidshalve een aanvaardbare reden opgeeft - niet mag betekenen dat elke verklaring die verzoeker daarna aflegt en elk stuk dat hij neerlegt om zijn identiteit en nationaliteit te bewijzen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag automatisch mag worden afgewezen als zijnde niet geloofwaardig;

Dat verzoeker bij zijn laatste asielaanvraag dus wel degelijk nieuwe gegevens en stukken aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen ten einde aan te tonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen kunnen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Dat verzoeker immers niet had kunnen vermoeden dat de situatie in Syrië zodanig uit de hand zou lopen dat hij moet thans moet vrezen voor zijn fysieke en morele integriteit bij een eventuele (gedwongen) terugkeer naar Syrië;

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing er niet in slaagt aan te tonen dat verzoeker deze toets niet doorstaat;

Dat verwerende partij er zich toe beperkt ten onrechte iedere geloofwaardigheid te ontnemen een de verklaringen van verzoeker en aan de objectieve stukken die hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag;

Dat het feit of verzoeker al of niet een deserteur was van het Syrische leger dient worden onderzocht in het kader van een onderzoek ten gronde door en bij het CGVS en thans van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij daar in dit stadium concrete bewijzen van voorlegt;

Dat bijgevolg de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd;

Dat het hier elementen betreft die niet eerder konden worden ingeroepen dan na de laatste fase van de eerste asielaanvraag aangezien de stukken dateren van november 2011 ;

Dat, enerzijds, uit voorgelegde stukken van verzoeker moet worden afgeleid dat het zeer aannemelijk is dat verzoeker de Syrische nationaliteit bezit en, anderzijds, de situatie thans in Syrië zeer moeilijk is, het derhalve onverantwoord en voorbarig voorkomt de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen, simpelweg omdat hij in het verleden heeft gelogen omtrent zijn identiteit en nationaliteit en zodoende met zijn asielaanvraag "trachtte de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden Dat het afleggen van valse verklaringen omtrent zijn identiteit en /of nationaliteit in de context van het vluchtelingengebeuren niet per se hoeft te zijn ingegeven door een intentie de asielautoriteiten te misleiden doch ook gewoon kan voortvloeien uit een bedoeling om - louter uit zelfbehoud - een mogelijke repatriëring naar zijn land van herkomst te verhinderen;

Dat door op grond van het voorafgaande de asielaanvraag van verzoeker niet overweging te nemen - verwerende partij de artikelen 57/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Dat het middel ernstig en gegrond voorkomt;

Dat de bestreden beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard. [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad aan de hand van verzoekers betoog en het door verzoeker geciteerde wetsartikel er vanuit dat verzoeker in wezen de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beoogt op te werpen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”.

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie

van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een "ernstige aanwijzing", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag meedeelde dat *"zijn vorige identiteit [...] vals [was]"* en dat hij nu zijn ware identiteit wou onthullen. Hij legde hierbij de volgende stukken neer:

- a) een kopie van een Syrisch paspoort, uitgereikt op 10 december 2006, geldig tot 9 december 2012;
- b) een vertaling uit het Arabisch van een attest tot inschrijving als zelfstandig handelaar van 13 januari 2011; te dezen wordt gespecificeerd *"= vertaling origineel = 15/01/2011 (KOPIE)= homologatie Brits consulaat Aleppo (de Arabische documenten, ook kopies liggen bij mij thuis in België)"*;
- c) uittreksel Dienst Burgerlijke Stand; te dezen wordt gespecificeerd *"(KOPIE)= individueel uittreksel dd 31/10/2011= vertaling in het Frans (KOPIE)"*.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt ondubbelzinnig dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag slechts een kopie van een Syrisch paspoort neerlegde. Dit wordt door verzoeker bevestigd in zijn verzoekschrift. In de bestreden beslissing kan gelezen worden dat *"de bewijswaarde van een fotokopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld;"*. Dit oordeel kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het komt niet aan de verwerende partij toe om als verzoeker die vroeger meegedeeld heeft Q.M. te heten en Palestijn te zijn en bij zijn derde asielaanvraag poneert B.M. te zijn en de Syrische nationaliteit te hebben en ten bewijze daarvan slechts een kopie van een paspoort neerlegt, op sluitende wijze aan te tonen dat verzoeker geen Syriër is.

2.8. Daargelaten de vraag of de in punt 2.6. b) en c) vermelde documenten kopies dan wel originelen betreffen, blijkt dat ze dateren van januari 2011 en oktober 2011. Verzoeker had ze dus kunnen meedelen ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag die dateert van 16 februari 2012. Het blijkt dus niet dat de in punt 2.6. b) en c) vermelde documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat de betrokken elementen *"niet eerder konden worden ingeroepen dan na de laatste fase van de eerste asielaanvraag aangezien de stukken dateren van november 2011"*, doch dit verklaart niet waarom hij ze niet ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag kon neerleggen. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht op voldoende schragende wijze dat *"betrokkene bovendien reeds gedurende zijn vorige asielaanvragen de mogelijkheid had de ware toedracht omtrent zijn identiteit en problemen aan te geven"*. Verzoekers betoog dat hij *"wel degelijk originele stukken heeft voorgelegd"* doet derhalve niet ter zake, evenmin als zijn betoog dat de verwerende partij niet de valsheid of namaak van de door hem neergelegde stukken aantoonst.

2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een uitgebreide uiteenzetting geeft waarom hij eerder gelogen had omtrent zijn identiteit en nationaliteit, dient de Raad op te merken dat dit een aposteriori vergoelijking inhoudt, aangezien hij dit niet verklaard heeft bij zijn derde asielaanvraag. In zijn asielinterview van 9 juli 2012 kan wel gelezen worden: *"Na de afwijzing van mijn 1stAA besliste ik om illegaal in België te verblijven. Bij gebrek aan inkomen was ik genoodzaakt zwartwerk te verrichten; ik ben de situatie kotsbeu; ik wil officieel werken en heb een arbeidsvergunning nodig. Ik vroeg opnieuw asiel aan om een werk en woonvergunning te verkrijgen"*. Betreffende verzoekers actuele uitleg dat hij niet onmiddellijk zijn Syrische nationaliteit meedeelde omdat hij *"immers niet had kunnen vermoeden dat de situatie in Syrië zodanig uit de hand zou lopen dat hij moet thans moet vrezen voor zijn fysieke en morele integriteit bij een eventuele (gedwongen) terugkeer naar Syrië"* dient de Raad op te merken dat niet kan worden ingezien waarom de ware nationaliteit slechts dient te worden onthuld op het ogenblik dat de situatie in dat land uit de hand loopt. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij onmiddellijk de waarheid vertelt (cf. RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124) en niet eerst een ander nationaliteit en identiteit opgeeft *"om louter uit zelfbehoud- een mogelijke repatriëring naar zijn land van herkomst te verhinderen"*.

2.10. De bestreden beslissing stelt dat *"betrokkene overigens ook niet over enig begin van bewijs beschikt dat hij uit het Syrische leger zou gedeserteerd zijn en dat hij in Syrië vervolgd zou worden"*. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat de vraag of hij al dan niet gedeserteerd is uit het

Syrisch leger dient te worden onderzocht door het Commissariaat-generaal en dat van hem niet kan worden verwacht *“dat hij daar in dit stadium concrete bewijzen van voorlegt”* aangezien de bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet bij de verzoekende partij ligt (cf. RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610) en in dit verband het neerleggen van een begin van bewijs volstaat, quod non. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien verzoeker eerder een totaal andere identiteit, nationaliteit en asielrelaas naar voren gebracht heeft.

2.11. Voor het overige blijkt uit zijn verzoekschrift dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijke nieuwe elementen heeft aangehaald en dat de bestreden beslissing niet deugt, doch dit toont op zich geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginsel.

2.12. De gemachtigde van de staatssecretaris komt dan ook op een zorgvuldige, niet kennelijk onredelijke wijze en in overeenstemming met zijn appreciatiebevoegdheid hem toegekend door artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet tot de eindconclusie dat *“de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

2.13. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nog een *“ontvangstbewijs indiening artikel 9bis”* voegt, merkt de Raad op dat verzoeker dienaangaande niet verduidelijkt op welke wijze dit de bestreden beslissing beïnvloedt zodat hieraan geen gevolg wordt gegeven.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA